

в. „Нова Струя“

Излиза всѣка

Сѣбота.

годишенъ абонаментъ 4 л.,

полугодишенъ 2 лева,

Единъ брой 10 ст.

НОВА СТРУЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ПРОСВѢЩЕНИЕ

Всичко, що се отнася до вѣстника, се испраща на адресъ: Редакция на в. „Нова Струя“ въ гр. Плѣвень.

ОБЯВЛЕНИЕ

Молимъ всички наши дописници и приятели да събиратъ свѣдения за всички кметски, попски и пр. грабежи и закононарушения, които иматъ обществено значение и ги испращатъ въ редакцията ни.

При това молимъ нашитѣ дописници да ни испращатъ само добръ проверени и установени фактове.

Отъ Редакцията.

Върху училищната политика на нашата държава.

Въ миналия брой на в. «Нова Струя» ний обърнахме вниманието на читателитѣ върху безгрижието на нашитѣ правителства по изпълнение задължителността на основното образование и върху съзнателнитѣ законодателни припятствия, насочени срѣщу това образование. Ний нѣма да занимаваме сега читателитѣ съ суровитѣ мѣрки срѣщу растящото нахлуване на ученицитѣ въ срѣднитѣ училища—тѣзи работи сж достатъчно популяризирани между интеллигентнитѣ читатели за да нѣма нужда отъ повтарянието имъ.

Сега искаме да поговоримъ по другъ въпросъ, въ свързка съ горнитѣ.

Вѣрни на своята политика да изоставятъ населението въ тъмнина, нашитѣ правителства не само, че сж противодѣйствували по законодателенъ редъ за спиране на основното образование, но сж правили всичко възможно за да убиятъ всѣка свободна инициатива за подигане умствения уровень на маситѣ. Да се обяснимъ. Мнозина интеллигентни българи, особено измежду учителитѣ, като сж виждали слабитѣ резултати отъ официалното просвѣщение между маситѣ, като сж виждали, именно, колко много хора у насъ, въпрѣки дѣятелността на всички учебни заведения, оставатъ безграмотни и като сж виждали колко недостатъчни познания иматъ прѣминалитѣ прѣзъ основнитѣ училища селени и граждани — много измежду тия младежи сж прѣдлагали услугитѣ си да подпомогнатъ на това зло съ собствени усилия. Тѣ не сж искали отъ държавата туй, което тя бѣ длъжна да даде. Тѣ не искаха държавата да отваря нови училища, да назначава нови учители, да увеличава бюджета си по народното просвѣщение. Желанието на младитѣ училищни работници по села и градове не се простираха по-надалечъ отъ скромното искание—да имъ се прѣдостави свободата да замѣнятъ държавата при извънучилищното образование. Тѣ желаяха да учатъ на свои трудове и безплатно неграмотния селякъ, да усилятъ познанията на тоя, който е забравилъ почти всичко, добито въ училището и да се явятъ агенти на чистата наука между селския и градски народъ, отблъснатъ по силата на много причини отъ срѣднитѣ и специални училища. Тия младежи въ тѣзи си стрѣмления да се явятъ на помощ на държавата, като че ли даже съвсѣмъ изоставяха на страна въпроса: длъжна ли е или не тая държава да изпълни своитѣ обязанности къмъ народното образование. Тѣ виждаха само едно—владѣящото невъжество върху цѣлия народъ, което хвърля сѣнка върху всичкия нашъ политически животъ; тѣ виждаха страданията на тоя народъ, доведени до едно болезнено състояние, като отдаваха частъ отъ общественитѣ бѣдствия на това именно невяжество. И тѣ чувствуваха съ мжкитѣ но едни дълбоко любящи своето отечество души общата горестъ и своятъ дългъ да се впунатъ между маситѣ и да прѣнесатъ спокойствието си въ жертва на това голѣмо зло—невъжеството. Най-голѣмата грѣшка на тия,

чисти отъ политиката, младежи е тѣхното заблуждение относително своитѣ длъжности и ония на държавата. Горкитѣ! Тѣ искаха да направятъ туй, което става съ задружната работа на цѣлото законодателство, съ усилията на цѣлата правителствена машина, съ паричнитѣ срѣдства на цѣла България. Тѣ искаха сами въ всѣки градъ, въ всѣко село и колиби, въ всѣка къща сиротска да пуснатъ лъчъ отъ свѣтлината на науката безъ да виждатъ, че тая държава послѣдователно прѣсушава източникитѣ на общото образование, че това прѣсушаване е прѣднамѣрено, че то се извършва за услуга на извѣстни политически тенденции въ управителнитѣ сфери. Тѣ искаха да просвѣщаватъ народа на своя глава, безъ да подозиратъ, че това грозно нѣщо, което се зове българска държава, убива на всѣка стѣпка учебнитѣ институти и то за да помогне съ това за тържеството на абсолютната монархия; *тѣ искаха да просвѣщаватъ безъ да подозиратъ, че съ туй се обявяватъ противъ училищната политика на нашитѣ държавни мжже.* И затова свое незнание тѣ трѣбаше да изтърпятъ всички сетнини отъ една не добръ планирана обществена работа: пълното разочарование въ своитѣ идеали и едно люто расипване,—естественъ плодъ отъ прѣслѣдванията на всички нашенски правителства. Можеше ли да се мисли, наистина, че оная държава, която систематически прѣслѣдва училищнитѣ институти съ законодателни мѣрки, ще гледа снисходително къмъ работата на ония навивни младежи, които по собствена инициатива отиватъ да разрушаватъ плановетѣ на реакционното законодателство? Можеше ли да се мисли, че една държава, която остава ежегодно вънъ на улицата 250—300 хиляди дѣца безъ образование, която затваря всѣка година по 20—30 училища и намалява персонала въ тѣхъ, която едно слѣдъ друго съкращава сумитѣ опрѣделени за умствено подигане на обществото,—можеше ли да се мисли, че тая държава ще гледа спокойно на просвѣтителната дѣятелност на извънучилищнитѣ обществени работници? Та не е ли очевидно, че послѣдната разваля основа, което държавата създава или по право обратното, не е ли вѣрно, че обществената работа на тия младежи, копнѣюща да видятъ България, пълна съ интеллигентни избиратели, създава туй просвѣщение, което държавата унищожаватъ? И не е ли очевидно, че такъвъ опасенъ врагъ, който незабѣлъзано съсипва най-затѣнитѣ мечти на монархията и насилничеството, трѣба да бжде смазанъ, расипанъ, унищоженъ? Нещастни младежи! Тѣ се спуснаха по села и градове, започнаха да отварятъ вечерни и недѣлни училища, да пишатъ завѣси и да играятъ прѣдставления, да държатъ сказки, да поучаватъ народа. И българската държава, вѣрна на своята традициона училищна политика, започна своитѣ неприятелски дѣйствия. Не си ли спомняте ония диви врѣмена, за които не можемъ да си помислимъ безъ тжга на сърдцето, когато съ стотини младежи биваха малтретирани по селата за тѣхната смѣлостъ или по-скоро наивностъ да услужатъ на народа си?

Не разбирайте това малтретиране въ грубата смисълъ на думата, разбирайте го въ най-отвлечената му смисълъ, както щете го тълкувайте, но то бѣше жестоко и въ най-меката си форма. Безконтролнитѣ уволнения, мотивирани съ измислени доводи, задъ които всѣкога се крие обществената работа на българския учител, това бѣше едно малтретиране по-лошо отъ което не може да се изнамѣри: властѣта хвърляше на улицата тия, които се бѣха осмѣлявали да врѣдятъ на училищната и политика, като ги оставяше на подигравкитѣ,

и присмивкитѣ на развалената тѣлпа, като ги принуждаваше по-срѣдъ зима въ студъ да се скитатъ пѣшкомъ и гладни отъ градъ на градъ да дирятъ прѣхрана. Върху жертвитѣ на това жестоко отмъщение тѣжеше прѣдъ обществото срамътъ на измисленитѣ мотиви, срамътъ на унижението, което чувствува всѣки материално оцетенъ чловѣкъ, и физическитѣ страдания на гладътъ и безработицата. Тази християнска и чловѣколюбива държава, която бѣ написала на знамето си равенство и свобода, за достижение и осъществяване планѣтъ на монархията, стѣпка всѣкакво чловѣколюбие и хуманостъ, стѣпка всѣкакъвъ законъ и правда и отнимаше съ една рѣдка жестокостъ правото на обществения човѣкъ да живѣе и работи. На горѣщата обичъ на своитѣ най-млади членове, тя отговори съ умраза и ядъ; братската ржка, която се простираше за солидарни работи, тя постигна да я ухапе. Има ли по-голѣмъ позоръ отъ тоя въ свѣтътъ? Можете ли да си прѣдставите, каква черна неблагодарностъ се крие въ тая безнравствена политика къмъ тия, що прѣнасятъ своето спокойствие, своитѣ младини и своето здраве за да помогнатъ на официалното просвѣщение тамъ, гдѣто безгрижието на правителствата го е направило недостъпно за маситѣ? И знаете ли още какво? Всичкитѣ тия ориенталски отношения се проявяваха къмъ носителитѣ на *чистата наука*, на обикновеното просвѣщение, близко до училищнитѣ програми и наредби.

А какво правеше държавата съ другитѣ, които имаха по-голѣма дързостъ отъ първитѣ—да отричатъ сжщността й?

Почакайте до идущия брой.

С.

Петко Каравеловъ въ Плѣвень.

Вчера, 29 Януарий, г-нъ Петко Каравеловъ, шефа на Демократическата Партия, държа своята политическа рѣчь въ салона на Д-во «Съгласие».

Не ще бжде безинтересно, ако запознаемъ читателитѣ и съ рѣчѣта на този държавенъ мжжъ. (sic!) Г-нъ Каравеловъ захвана своята рѣчь съ работитѣ по коалиционното министерство; расправи какъ това министерство се е съставило, кои партии сж го подѣржали и каква въ общи черти програма то си е начертало; расправи още какви икономии е направилъ и какви закони е създавалъ, но забѣлъза той, азъ не бѣхъ самичкъ и не можехъ да работа тѣй както азъ искахъ, прогресиститѣ ми прѣчеха. Обаче, той забравя да се запита: когато тѣзи прогресисти ми бъркатъ, какво търся азъ между тѣхъ, защо да бжда въ съюзъ съ тѣхъ?

За забѣлъзване е това, че както прогресиститѣ, тѣй сжщо и Каравеловъ съ своя щабъ, се извиняватъ все съ коалицията.

Слѣдъ това г-нъ Каравеловъ каза нѣколко думи за бездѣятелността на растуреното Народно Собрание. За причина на неговата недѣятелностъ той намира вътрѣшния правилникъ на Събранието, който позволявалъ многото говорение, но забравя да каже за всичкитѣ тѣзи фарсове, които правише самото министерство и не позволяваше на Събранието да работи.

И най-сетнѣ, той захвана своята стара пѣсень: никакви реформи не могатъ да се направатъ, никакви съкращения на бюджета не могатъ да се направатъ, а дългове имаме много, оставени отъ бившитѣ правителства, парикой ни не дава, само въ Франция може да се направи заемъ, но тѣй като сме батакчий, то безъ гаранция не ни давали нищо.

Слѣдователно, за да направимъ заемъ,

трѣбва да заложимъ нѣкой отъ нашитѣ държавни доходи. Причината на днешното лошо положение е било до сегашното партизанско управление; всѣка една партия, като е поемала властта, е настанявала само свои хора на държавната трапеза и е испѣждала навѣн другитѣ. Това е било причината за нашия озвѣренъ партизанлъкъ и неправиленъ парламентаренъ животъ, защото всички депутати сж гледали да настанатъ своитѣ роднини и партизани на работа и при създаването на едно учреждение тѣ само това сж имали въ прѣдъ видъ.

И тѣй, ако ний прѣстанемъ да гледаме на държавата тѣй и да видимъ партизанлъкъ само за служби, то всичко ще стане добръ.

Намъ се струва, че Г-нъ Каравеловъ гледа много повърхностно на въпроса. Прѣди всичко не е съзнанието и законитѣ, които ще прѣмахнатъ това зло. Когато единъ селянинъ, единъ занаятчия или дребенъ търговецъ пропадне, то това твърдѣ естествено е, че той като не може да намѣри друга работа, става най-очаянъ партизанинъ и се обѣсва на държавния вратъ, отъ тамъ чака своя хлѣбъ.

Тѣй щото едно такова положение не може да се спаси съ прости закони, а съ даване работа на тѣзи припацнали производители, съ една дума подигане економическото състояние на народа или по-право националното производство. Това послѣдното за Г-нъ Каравеловъ даже не сжествува, той се яви чисто и просто противъ него, той самъ каза, че подобрието на земледѣлното е праздна работа. За Каравелова управлението и народния поминѣкъ сж двѣ различни нѣща, той не може да намѣри свѣрската или зависимостъта на първото отъ второто, което трѣбваше да направи, като горѣщъ поклоникъ на англичанитѣ. Ний просто не можемъ да разберемъ какво добро управление, па било то и непартизанско, ще бжде това, което распрѣсква налѣво и дѣсно народнитѣ пари безъ да се попита отъ гдѣ идатъ тѣ, безъ да се покрижа за подобрието и увеличението на народния поминѣкъ. Изобщо до сега всичкитѣ наши държавници много малко сж се грижали за народното стопанство, тѣ всѣ сж говорили за управлението, но отъ управлението за своя лична партизанска полза, понататѣкъ не сж отивали.

Нѣка нашитѣ държавници, па и всѣки гражданинъ, съзнаятъ единъ пжтъ за винаги, че догдѣто тѣ не намѣратъ една здрава и прогресивна економическа политика и фонансова система, до тогава нашето управление ще бжде котерейно-партизанско и до тогава всички водители на парти и самитѣ партии ще си разбиватъ главата въ грозната българ. дѣйствителност и ще ставатъ жертва на княза. А всѣкакви други дрънканици за добро управление сж празни думи и съ тѣхъ може да се задоволява единъ политически акробатъ, но не и единъ съзнателенъ общественъ дѣецъ и гражданинъ.

Най-насетнѣ той защити и договоритѣ; каза, че тѣ сж едно необходимо зло, което трѣбва да се прѣгълтне отъ българина, но той

самъ не гарантира дали ще гласува или не договоритѣ въ бждѣнето Народно Събрание. Тогава, пита се: защо той внесе и толкова много настояваше за първитѣ договори, защо той самъ поддържа монопола и го признава за необходимо зло, а не знае дали ще гласува или не за него?

Заклучението, което може да си направимъ слушателя, отъ рѣчта на Г-нъ Каравелова, може да се сведе тѣй: това което азъ ви казвамъ е добро, подържайте ме! И това, което азъ искамъ ще го направя, ама само вий стойте настрѣча и ми не бъркайте на работата. Както виждате чисто по демократически и Демократическата Партия може да се гордѣе съ своя набѣденъ шефъ!

Постижима ли е съюзната цѣль безъ политика.

(Продължение отъ брой 12.)

Сега да минемъ на материалното обезпечение — втората точка отъ съюзната цѣль. Да се мисли, че авторитѣ на устава сж вѣрвали, какво то е постижимо, чрѣзъ накопление нѣколко десетки хиляди лева, па нека и стогини да сж — е неоснователно. Пакъ и Вий, читателю, не вѣрвайте на такива басни, защото, ако по пжта на членскитѣ вносове, можеме да се възвѣрне всѣкому това, което е далъ на обществото и по таквъ начинъ би гарантиралъ правилното удовлетворение на всичкитѣ си тѣлесни и душевни нужди — сигурно не щѣше да има до сега ни социаленъ въпросъ, ни борба работническа съ капиталъ. Всѣки му е понятно, че нуждата, справедливо да бжде възнараденъ учителя, е сжщо тѣй необходимостъ, както и свободата. Всѣки изпитва тази необходимостъ. И, може би, нейната острѣта и общностъ за учителитѣ е причината да се забъркатъ понятията за съюзното дѣло. Болшинството отъ съюзнитѣ членове и сега още мислятъ, че каквото и да стане, по съюза не трѣбва да се подхвърля на критика, защото, въ името на материалното обезпечение, той трѣбва да расте количествено и да прибере всички учители за да можело да се постигне това обезпечение. А въ сжщностъ въпроса за материалната гаранция е въпросъ отъ такова сжщностество, отъ каквото е и онзи за независимостъта му. Искание, като това, поставено за девизъ на една организация, е общо за всички и неговото постигане се опрѣдѣля отъ сжщитѣ условия, които опрѣдѣлятъ и материалното осигуряване на всѣки човѣчески индивидууми. Стремленията за да се реализиратъ подобни искания значатъ пакъ политика. Тия искания само по широкия пжтъ на общ. реформи добиватъ смисълъ: Само по този пжтъ ще да се измѣни тази управителна система, която е щедръ за пушки и топове, която прѣска милиони за царски салтанати, а е стѣпца за най-необходимитѣ нужди на народнитѣ учители. Щомъ е тѣй, тогава слѣдва, че пжтъ за това реализиране е онзи сжщия пжтъ на извоюванетоъ свободитѣ и правата. Не може да се иска удовлетворението на една обща учителска нужда отъ мѣста или отъ частни лица, които, макаръ че сж прѣдставители на управлението, не сж въ положение да разрѣшатъ въпроса, защото не сж тѣ цѣлокупната система на управлението, отъ която се обуславятъ, както независимостъта, тѣй и материалното обезпечение на учителя и всичко друго по учебното дѣло въ страната.

По този въпросъ писа въ в. «Съзнание», бр. 11 и 16 т. г., единъ отъ бившитѣ членове отъ упр. ком-тѣ. Макаръ че се опитамъ да разтворимъ раната и да бжде до край послѣдователенъ, той изказа мисли твърдѣ вѣрни. Разсждайки за бждѣщата резервна армия въ учителското поприще, той каза:

«Тази борба (за мат. обезпечение) ще се продължава до тогасъ, до като държавата и общината,

земледѣлческата партия?» — Само едно повърхностно взирание въ исканията на «партията» е достатъчно за да убеди всѣкого, че тѣзи искания сж отъ такова естество, щото подъ тѣхъ смело би се подписалъ всѣки прогресистъ или демократъ. Много отъ тѣхъ, както е напр. исканието по *челаднитѣ имоти*, сж въ положение само да дразнятъ гдѣла на простия изпадналъ ступанинъ, но никакъ не да дадатъ корененъ цѣръ на злото.

Отъ друга страна, както вече поменахме, отношението на водителитѣ на «земледѣлческата партия» спрѣмо членоветѣ на партията и спрѣмо другитѣ партии и т. н. вѣрви по отгикания пжтъ на подмамничеството. Тѣй напр. вие ще се научите по околентъ пжтъ (въ III кон. Кормановъ разясни това), че между водителя на «реформаторитѣ» — Раче Петровъ имало нѣкъкви тайки прѣговори, които не станаха достояние на всички членове на «земл. партия», парламентарната земледѣлска група ту дава съгласие да подърже кабинетъ на Каравелова, ту снима отова съгласие... и за всичко това «братята дребни и голеи земледѣлци» хаберъ нѣматъ. Учителитѣ социалисти, па и несоциалисти, видѣха тази нова игра въ нашия калентъ политически животъ и захванаха да изясняватъ народу кривия пжтъ, въ който е влѣзла новата «партия», ала водителитѣ не се церимонатъ и ние ги виждаме въ «партийния имъ вѣстникъ» да почватъ съ най-неприлични думи да ругаятъ всички народни учители, които не излѣзоха слѣпи да тропатъ въ кална-

чрѣзъ партиитѣ, които посятъ социалния прогресъ, не гарантиратъ тая сигурностъ, това обезпечение на учителя.», бр. 11. И въ 16 бр. продължава:

«Иска ли учителя наредъ съ цѣлитѣ на своя професионаленъ съюзъ да обезпечи, като трудящъ се, материалното си положение и да прѣмахне причинитѣ, които създаватъ тази необезпеченостъ, той трѣбва да се занимава съ политика, трѣбва да бжде членъ на партия, защитава именно тѣзи интереси, които се опълчава противъ купуването на образуванието и възпитанието, която е противъ безработицата, която е за просвѣщенieto на маситѣ».

Цитирахъ тѣзи изводи на Е. М., защото тѣ сж типични и идатъ отъ хора, блискостоящи по възгледовете си върху съюза съ тѣзи, що дерижиратъ сега. Това сж мислящи личности, които треператъ прѣдъ перспективата на своята логика, щомъ си спомнятъ, че сж членове на учителския съюзъ и че този съюзъ, споредъ тѣхъ трѣбва още много врѣме да расте количествено. Тѣмъ се ще съюза да бжде сѣ съ тази социално-политическа цѣль, но да рекрутира и най враждебнитѣ елементи на тази цѣль.

И тѣй, видѣхме, че независимостъта и матер. обезпечение налагатъ политическата намѣса въ борбитѣ. Третията точка — правилното и прогресивно развитие на учебното дѣло въ страната — макаръ и потѣсна, е тоже искане, което нѣма да отиде напрѣдъ, до като не стане обектъ, дѣло на политиката. И сега учебното дѣло е грижа на политиката, но на оная политика, що се води отъ народнитѣ врагове.

При това условие, разбира се, че туй дѣло, вмѣсто «правилно и прогресивно» да се развива, то се руши твърдѣ старателно за да бжде заличено нѣкога окончателно. Излишно повторение ще бжде, ако вземемъ да изброяваме позора що сж лепили всичкитѣ царедворски умници. Достатъчно е да си спомнимъ нѣкои факти отъ отношенията на училищнитѣ власти къмъ общото образование за да се убѣдимъ, че прѣдъ интереситѣ на короната — тѣзи на учебното дѣло винаги се газятъ най-брутално. Бюджетитѣ твърдѣ убѣдително говорятъ, кое дѣло се развива «правилно и прогресивно» — дали това, що е княжево дѣло, или онова на народната просвѣта. Ний сме вече обрѣнали и прѣдварително знаемъ, какво ще ни даде камарата — прогресъ или регресъ. Понеже учебното дѣло е въ тѣсно зависимостъ отъ общата политическа система на угодници, ний не чакаме, че не вѣрваме, че ще дадатъ доброволно «прогресивното». «Тѣ знаятъ много добръ, че науката — това е тѣхния врагъ». — Казава Г. Дюпра, членъ на соц. инст. въ Парижъ. — «Нравствената чувствителностъ и силната воля, при такива деспоти, не само сж излишенъ разкошъ, но и съвсѣмъ «неудобна» вѣщъ, която нарушава общия покой и прави опасенъ обладателя ѝ. Независимъ характеръ, възвишеностъ въ чувствата, най-послѣ естествената гордостъ, прищаща на всѣка силна индивидуалностъ, — всичко това е несповиство на населението въ деспотическитѣ господарства. Всѣка теокрация се нуждае повече отъ слѣпо доверие, нежели отъ критика; всѣка тирания изисква повече подчинение, отколкото мжжество». У насъ до сега е вѣрвало тѣй учебното дѣло, щото не можемъ се оплака, че нѣма царъ, хемъ биринжи царъ и деспотически режими — куршумъ на селянитѣ, джандарии и затвори — за всичкитѣ, непосилни данѣци и военно положение за разтуха. Всичко това малко ли е? Кой смѣе при тѣзи прогресии да казва, че учебното дѣло е въ зависимостъ отъ цѣлокупната система на управията? Нека миряса народа, да се укроти и омене, да мине първомъ прѣзъ царскитѣ школи — казармитѣ, та ще се нареди и учебното дѣло! Само полска! Тѣй! Нека наивнитѣ вѣрватъ въ тая християнска проповѣдь — ний сме убѣдени, че и да стане нѣщо за напрѣдѣка на учебното дѣло, то се ще бжде акция на политиката. Нѣма другъ пжтъ. Може нѣкои да си иллюзиратъ нѣщо, като добри намѣрения и олаги желання, но то ще си остане пакъ въображение, а съюза ще снува, че ужъ работи за учебното дѣло, въ сжщностъ — другитѣ ще докарать водата за да си утоли жаждата и той.

И тѣй ако естеството на съюзнитѣ искания ни та пжтека на «партията».

III.

Като въ резюме на говореното до тукъ, нека си отговоримъ на долнитѣ въпроси:

- 1) Сжествува ли днесъ у насъ земледѣлческо движение?
- 2) Каквъ характеръ има то; организирано ли е?
- 3) Земледѣлческата партия, чии интереси прѣдставлява?
- 4) Какво трѣбва да бжде отношението на народния учителъ спрѣмо земледѣлческата партия?
- 5) Какво се налага на народния учителъ?

Ето нашитѣ отговори на току-що поставените питання:

1. Въ днешния капиталистически строй на държавата сжествува *земледѣлски въпросъ* като частъ отъ общия социаленъ въпросъ. Пропадналитѣ и пропадающитѣ земледѣлци дѣйствително негодуватъ отъ сегашния редъ на работитѣ у насъ. Туй свое негодование тѣ чисто изразяватъ въ публични протести и бунтове. Значи *земледѣлско движение* въ тази смисълъ както ние току що го схванахме и искавахме дѣйствително сжествува.

2. Отъ казаното се разбира, че туй земледѣлческо движение си остава сжщо тѣй *неорганизирано*, както и по-рано. Сжществуващия днесъ земледѣлски съюзъ т. е. «партия» почти го недовивда и не додѣла.

3. Сегашната *земледѣлска партия* не си е още

Учителя и земледѣлческата партия.

(Продължение отъ брой 12.)

II.

Туй е то днесъ българската «земледѣлска партия»! Както виждате, тя е толкова «земледѣлска», колкото и народната партия на Стоилова е «народна», колкото и демократическата партия на Каравелова е «демократична». И тя както другитѣ партии си има своитѣ бюра, наречени дружби; има си партийни водители, които съ окржжи ѝ прѣдписватъ животъ; и тя взима участие въ изборнитѣ, — избира «земледѣлски депутати», хора крупни богаташи и изпечени партизани вродѣ Блажовци и пр.; и тя гласува за увеличаване *военни бюджети*, нейни хора сжщо си вдигатъ гласа и за увеличаване поземленитѣ налози. Сега за сега оня ентузиазмъ отдолу, оная вѣра въ силата на съюза за по-добро блиско бждѣще, оная подемъ на сѣкашъ пробудения духъ на дребнитѣ и оголели земледѣлци не сжествува, както що бѣше прѣди двѣ години. Отъ друга страна водителитѣ изтриха изъ себе си и оная искра отъ идеиностъ, която отъ начало поне външно се съзираше у тѣхъ. Тѣхното желание — единствено и най-главно сега за сега е — да напълнатъ народното събрание съ «свой хора» «братя земледѣлци». А що ще работятъ тамъ, какъ ще приложатъ ония слаби искания, що конгреситѣ имъ наложила, тѣ не искатъ и да знаятъ. А какви сж тѣи искания? Даватъ ли тѣ индивидуална боя на «зем-

довеждат до убъждението, че съюза трябва да работи чрез политиката за да постигне своите цели, ако туй естество на исканията ни подсеща, че въ срѣдствата трябва да се впише и политическия път, за да се извоюват не откъм, единични подобрения, а общи законоположения и реформи, които да гарантиратъ тѣзи искания за всички учители, то обстоятелството пъкъ, че учителитѣ сж само частъ отъ народа, още повече усилюва туй убъждение.

Да видимъ. Учителитѣ, неуспоримо, сж частъ отъ цѣлия народъ. Тѣхнитѣ искания тоже не сж специфично учителски искания, а съставенъ елементъ отъ общитѣ нужди и интереси на сѣщия този народъ. И политическата равноправност и материалната гаранция и прогресивното развитие на уч. дѣло сж народни желания. И безъ да ги искаатъ тѣзи работи учителитѣ, народа ще ги иска, кога—кога—ще се бори за тѣхъ. И както е заблуждение да се мисли, че злото произтича отъ личнитѣ капризи или невѣдение на отделни лица, министри и пр., а не отъ обща корупция въ системата на управлението; тѣй сжщо е заблуждение да се мисли, че учителскитѣ искания сж естествено послѣдствие отъ нѣкакви специфични злини, които засѣгатъ само учителството и слѣдователно само учителството, безъ обществено-политическа сила, която носѣйки социалния прогресъ, носи сжщо и прогреса на уч. дѣло, ще може поправи злото. Личността, като отделна единица, спомага само за уголѣмяването или намаляването на злото до толкова, до колкото нейното съзнателно участие се схожда съ общия тонъ на наредбата. Ний би били по-голъми оптимисти за ролята на съюза въ нашия социално-политически животъ, ако работатъ не стоеше по друга-яче, освѣтъ, като дѣло на личната воля.

Щомъ пъкъ исканията на съюза сж подчинени на общитѣ народни искания, излиза, че безъ народа съюза само ще хленче, но нищо не може сторити. Тази общност на интереситѣ, съподчинението частно-заявенитѣ отъ учителитѣ подъ общитѣ, оправдаватъ съюза, като напредничава организация. Добръ, но народа, неговата воля и желание се проявяватъ само чрезъ политиката легално и въ революционитѣ—насилствено. Тогава какъ ще работятъ сдруженитѣ учители за реализирането на исканията си? Ако е невъзможно, освѣтъ съ народа—то значи да се дѣйствува чисто и просто политически еднакво, въ единъ духъ и направление съ народа.

Отъ горното слѣдва, че ако съюза—сдруженитѣ учители—желаятъ дѣйствително да прѣвърнатъ пътя на истинскитѣ реформи, трябва непрѣменно да се доближатъ до държавата, чрезъ политиката. Всѣко друго сношение, отношение и разбиране на съюза е извратяване съюзното съзнание. Напустне ли се почвата на искане общи законоположения и реформи чрезъ политиката, стѣхва се на плъзгавата наклонена плоскостъ—личнитѣ симпатии и антипатии, ходатайства за единици и пр. се възвеждатъ въ степенъ на съюзно дѣло и принципино дѣйствие. Почва се тогава агитацията за нѣкакви си благи и разумни съглашения и пр.—и тѣхъ противни по естество и дълбоко различни въ основата си. Който върши това — разпространява такова гледище на повърхностно и плитко схващане на сдружаването,—той подрава основитѣ на съюзното дѣло. Такива тълкувания и агитации сж внесли онзи развитъ въ съюзното съзнание, отъ които се оплаква Секретаря на упр. ком. тѣ, бр. 19 и 20 в. «Съзнание» т. г.

Въ заключение слѣдва: естеството на съюзнитѣ искания; хората, прѣдъявяйки тѣзи искания, като частъ отъ потиснатия народъ; мѣстото, институция, къмъ която сж насочени тѣзи искания за да бждатъ удовлетворени—всичко това налага неумолима нужда съюза да влезе въ политическитѣ борби, да прѣвърне политиката, като срѣдство за дѣйствие въ полза на съюзнитѣ искания. Мислимъ, че идущия учителски конгресъ трябва да се занимае съ този въпросъ обзателно.

При това все пакъ оставатъ до тогава да се изяснятъ слѣднитѣ, тѣсно свързани съ настоящия, въпроси:

1) Каква принципиално политика трябва да

изяснила ще иска и чии интереси прѣдставлява. Запитайте водителитѣ ѝ, тѣ ще ви отговорятъ, че зацѣпаватъ интереситѣ на всички земледѣлци безъ разлика на материално положение. Обоче, туй нѣщо е безсмислица, защото не могатъ въ едно и сѣщото време отъ една и сѣщата партия да се зацѣпаватъ най-противоположни интереси, каквито сж ония на лихваритѣ, сдиритѣ землевластѣлци и пр. спрѣмо ония на пропалнатитѣ чифчи. Днесъ смело може да се каже *земледѣлческата партия* е на пътъ да зацѣпва партизанскитѣ амбиции на своятѣ водители.

4. Въ такъвъ случай народния учител, на сж каквито ще политически убеждения и да е той, нѣма мѣсто и работа въ новата партия.

5. Обаче, неговото положение, като учителъ на народа, му налага да не стои съ скръстени ръцѣ. Народния учител, гдѣто и когато му прилѣгне, е длъженъ да застане посрѣдъ работния народъ, да му изясни процеса на политико-економическото развитие на нашия общественъ животъ, да му посочѣ мѣстото върѣдъ толковато много у насъ групи, които се явяватъ се за народни спасители, да го подкрепи духомъ да го просѣкти. Работа трудна, ала симпатична по своитѣ сетини, прѣдстои на българското народно учителство и ние дълбоко вѣрваме, че то ще съумѣе да схване своето положение, за да отдаде своитѣ сили за позитивна работа, която ще гласне крачка напредъ прогреса на милата родина.

Кирсановъ.

поддържа съюза и каква—ревизия на срѣдствата.

2) Рекрута на съюзнитѣ членове.

3) Работата на др-та.

4) Ролята на упр. ком-тѣ.

5) Назначението на съюзния органъ и задачитѣ на касата.

6) До какъдѣ трябва да се простира централизацията и децентрализацията въ съюза.

S. C. B.

По-вече отъ скандалиозно.

Когато днешния президентъ м-ръ заявява прѣдъ прѣдседателя на Плевенското Учит. Д-во, че «той счита учителитѣ въ редътъ на другитѣ граждани съ права да се ползуватъ отъ общитѣ свободи на народа», когато покойния министеръ на Н-то Просвѣщение се искава прѣдъ управ. к-тѣ на съюза въ какъвъ смисълъ трябва да се разбира фаталното окръжж. № 12680, въ това сѣщото време ние сме зрители на дѣла, извършени отъ министерскитѣ агенти, тъкмо противоположни на министерскитѣ декларации. Не е само сега случая, когато агентитѣ на М-то на Н-то Просвѣщение сж вършели работи, отъ които, вѣрваме и самата централна власт на М-то на Просвѣщението да е недоволна. Много отъ осждителнитѣ постѣпки на разни главни у-ли, директори и инспектори сж вършени поради *негодѣйствата* на тѣзи своего рода «началници» на у-та. Турнати за «началници» на у-та безъ да разбиратъ своето назначение, чужди на всѣкакви научни и педагогически познания, чувствайки своята некадърностъ, голѣма частъ главни у-ли, директори и инспектори, за да задържатъ своитѣ мѣста, за да прикриятъ своята умствена босота се надпрѣварватъ да угодничатъ на всѣка властующа партия, да се показватъ прѣдъ централната властъ ревностни изпълнители на разпорежданията, та макаръ и своеобразно да ги тълкуватъ: не могатъ да вникнатъ въ духа на самитѣ разпореждания на централната властъ.

Четѣте, читатели:

М. Н. П.

ЛѢСКОВСКО
ОСНОВНО НАРОДНО УЧИЛИЩЕ

№ 10

22 Януарий 1902 год.
гр. Лѣсковецъ.

Съгласно прѣдписъ нѣто на Инспекцията на Търновското учебно окръжие отъ 17-й того подъ № 277 явявамъ Ви, Г-це Учителко, за знание, че Ви се прави отъ казаната Инспекция строго мѣране, за гдѣто сте прѣкарвали безъ отпущкъ *коледната ваканция* въ гр. Търново и, че отъ заплатата Ви, за прѣкараното безъ отпущкъ време, ще се удържи слѣдующата се частъ.

Глав. у-ль: С. Гешевъ.

Подобно прѣдписание сж получили още двѣ учителки въ Лѣсковецъ.

И тѣй на злокобното и фатално окръжж. № 12680 *първи* ревностни приложители се показваха: главния у-ль, Гешевъ, въ гр. Лѣсковецъ и Търновски Окол. И-ръ Кокилевъ. Не считамъ за виновенъ окр. и-ръ, тѣй като той е сега вземъ отъ архивата (старъ пенсионеръ) и едва ли е знаелъ, какво е подписвалъ, когато му е доклавдалъ околийския и-ръ. За Бога, това ли се гони съ въпросното окръжж? Каква обществена дѣйностъ искатъ тѣзи ревностни изпълнители отъ 3 учителки въ гр. Лѣсковецъ прѣзъ коледнитѣ празници? Не е ли прѣстѣпно и възмутително да задържатъ на гауптвахтѣ у-ки въ Лѣсковецъ 10—12 дена, когато родното имъ гѣсто е далечъ 4—5 км.—Търново? Още по-възмутителна е постѣпката на г. главния, че и *други* учителки сж прѣкарвали ваканцията вънъ отъ Лѣсковецъ, обаче по особени симпатии за тѣхъ не е донесалъ. При това наказанитѣ у-ки, когато сж заминали, *сж му свободни!*

Какъ може да се охарактеризира тази своеобразна постѣпка на Господинъ Главния?

Г-нъ главния и и-ра Кокилевъ, като Християни хора, не ги ли е грѣхъ най-сетнѣ да посѣгатъ на горчивия учителски залтъ, изкаранъ съ непосилень трудъ? Отъ учителската заплата ли тѣзи господа искатъ да управятъ нашитѣ баталисали смѣтки? Съ нестоението прѣзъ коледната ваканция на въпроснитѣ у-ки, питамъ азъ, г. г. главния у-ль и Кокилева: въ

що е пострадало учебното дѣло? Страдатъ ли училищнитѣ интереси. та тѣй немилостиво се наказватъ едни учителки? Въ какво се состои тѣхното прѣстѣпление?

«Нарушили окр. № 12680», ще ми отговорятъ. Азъ вѣрвамъ, че въпросното окр. не е писано за такива случаи, а за свършено други. Това мое твърдение, искамъ да вѣрвамъ, че ще подкрѣпятъ и самитѣ автори на окръжжното.

Но г. Кокилевъ, види се, не иска да пада по-долу отъ своитѣ прѣдшественици: Панчевци, Драгойковци и пр. пр. свѣтила угаснали изъ епохата на «чумата по израиля». Не мисли ли г. Кокилевъ, че утрѣ пакъ ще бжде по между редовитѣ на простосмъртнитѣ «да-скаки на дребно»? Не мисли ли той, че съ сѣщитѣ камъни, които той хвърля върху главитѣ на у-ли, утрѣ, може би, ще се чуи неговата глава? Въ добръ пътъ сте тръгнали Кокилевъ! Прочее, продължавайте, но едно помнѣте: нашето учителство много помни...

Считамъ за виновникъ най-много Кокилева, защото отъ единъ прѣкаралъ 20—23 години учителство, безъ никакво образование, какъвто е г. главния у-ль Гешевъ, нищо друго не може се очаква, освѣтъ слѣпо повиновение. Наказанитѣ у-ки сж дружествени членки и азъ като прѣдседател на др-то, високо протестирамъ отъ името на др-то противъ това несправѣдливо наказание.

К. Чорбановъ.

Бѣлѣжка отъ редакцията. Имаме писма и отъ други мѣста изъ Търновско въ които се разправя все за такива глобявания и мѣрмѣния. Прѣзъ коледнитѣ празници г-нъ Кокилевъ е ходилъ по ханищата, по театритѣ и др. мѣста да лови «нарушителитѣ» на горното окръжж. Въ Кесарова една учителка е глобена 38 лева. Всичко това показва, че г-нъ Кокилевъ се е поставилъ твърдѣ злѣ къмъ учителитѣ и кой знае, ако вървятъ тѣй работитѣ и за напредъ, какъ ще се изкара учебната година въ Търновско.

Нашия искренъ свѣтъ къмъ г-нъ Кокилевъ е да разбере добре положението си и да не дразни за дребуили учителитѣ.

Прогресиститѣ оскандалени.

(Писмо отъ Вратца).

На 20 того корифейтѣ на прогресиститѣ въ отсѣствието на Окол. Началникъ, който е по агитация изъ селата, распоредили се чрезъ полицейскитѣ стражари да направатъ общо събрание въ с. Мездра отъ околнитѣ села. Цѣла недѣля стражаритѣ обикаляли и свиквали населението, но отъ 20 сега въ Мездра се бѣха събрали едвамъ 100 души кметове, помощници, писари и бждаци стражари. Въ туй време кога г-нъ Ст. Саввовъ свършваше своята рѣчь пристигна отъ своята агитациона обиколка социалиста Пл. Тодоровъ и като свърши Саввовъ рѣчьта си, Тодоровъ го запита какво е това събрание и може ли да говори. Саввовъ му отговори, че е частно-партийно събрание. Тодоровъ му заяви, че едно събрание, което се свиква отъ полицията и което се държи на площада не може да е партийно, но, като благодаренъ човѣкъ да не прѣдизвика неразборий, той се оттегли и покани приятелитѣ си, които настояваха и той да се искаже, да го послѣдватъ и да държатъ своето събрание на друго мѣсто.

На 50 метра отъ първия зборенъ пунктъ Тодоровъ се установи на едно високо мѣсто и захвана да говори за политическото и економическото положение на нашата страча. Тѣкмо тогачъ когато захвана да излага исканията на социалистическата партия дохождатъ едни долни и тъмни личности и за голѣмъ срамъ, агитатори на прогресиститѣ, захващатъ да викатъ «долу социалиститѣ» «народа не иска да ви слуша» Тодоровъ се обърна къмъ събравшиитѣ се и имъ каза: «Г-да, който желай да чуѣй словото на социалиститѣ, нека остане да слуша, а който не—нека се оттегли» пияната шайка не се вразуми, а продължаваше да вдига скандалъ и се впусна къмъ Тодорова да го смѣкнатъ отъ мѣстото, гдѣто стоеше. Въ туй време се чуваха викове: «да говори социалиста, долу шайки!» само Стефанаки ли има право да говори и пр.» и се спуснаха да запазатъ Тодоровъ. Това прѣдизвика извѣстно сблѣскване между шайкиитѣ и нѣколко душа земледѣлци, които взеха страната на Тодорова. За да не стане по-голъмъ скандалъ, Тодоровъ напусна и това мѣсто и се обърна къмъ всички събравши се, които надминаха слушателитѣ на Саввовъ и имъ каза: «Г-да, прогресиститѣ ограничаватъ свободата на слогото въпрѣки основния нашъ законъ, нѣ който иска да чуѣй програмата на социалиститѣ да дойде слѣдъ менъ». Тодоровъ тръгна напредъ и всички присѣжествуващи слѣдъ него. Тодоровъ се спрѣ въ едно частно здание, въ крѣматата на К. Боденски и тъкмо когато захвана да говори, шайката пристигна и съ сѣщитѣ дивни викове, обидни думи и хвърляние на камаци произведоха силенъ смутъ и въ продължение на цѣлъ часъ не позволиваша на Тодорова да говори. Най сетнѣ Тодоровъ показа какъ прогресиститѣ мислятъ съ тѣзи си подготовителни дѣйствия да направятъ изборитѣ, слѣдъ като се оттегли и си оти-

де. Следъ тѣзи дѣйствия, най-вѣрнитѣ привърженици на панковиститѣ прикачиха на позорния стълбъ своитѣ шефове и си отидоха.

На 25-й того социалиститѣ имаха квартално събрание въ Вратца и полицията заедно съ шайкитѣ на прогресиститѣ нахлуха вандалски въ събраниято и разпръснаха слушателитѣ. На 26 социалистическитѣ кандидати Тодоровъ и Пастуховъ заминали по селата по агитация и следъ тѣхъ испратили 5 души отъ 16 души кони стражари.

Понеже полицията пристигна късно въ селото Д. Бешовица, не можиха да попрѣчатъ на Тодорова и Пастухова да си направятъ събрание. Прѣзъ ноща старшия кони стражаръ се исповѣдаше, че имало заповѣдъ отъ правителството да прѣслѣдватъ само социалиститѣ, защото другитѣ партии сами по себе сж опѣтнени и не могатъ да влияятъ на народа, а социалиститѣ искарватъ кривитѣ ризи и на днешнитѣ. Това се и оправдава, защото на 27 Тодоровъ и Пастуховъ заминали за Горна Бешовица и понеже тамъ бѣха на дошли селени отъ 3 села, то пристигна и организираната шайка подъ войводството на расилния отъ Нар. Събрание Хр. Влайковъ и съ виковетѣ «долу», лѣжешъ «Вий сте стамбулисти» и «ниини» не позволиха на социалиститѣ да направятъ събраниято си въпрѣки исканието на всички присѣтующи. По голѣмъ позоръ за прогресиститѣ надали може да бѣде.

Прочее, г-да прогресисти, не бойте се, продължавайте своето дѣло!

ПОКАНА

№ 510

гр. Плевенъ, 29 Януарий 1902 год.

Плевенската Окр. Училищна Инспекция поканва учителитѣ: Василь М. Рачевъ, Спасъ Трифоновъ, Цани Личевъ, Василь Ивановъ, П. Р. Дудевски и Калю Хр. Боровъ, да се явятъ въ Инспекцията, или пъкъ изпратятъ пълномощно нѣкому и си получатъ врѣменитѣ удържки, или най-сетнѣ да съобщятъ адреситѣ си, за да имъ се изпратятъ.

за Окр. Инспекторъ: **Хр. Мутафчиевъ**
Секретаръ: **Ив. Ст. Поповъ.**

ХРОНИКА.

Попско милосърдие. На 26 Януарий 55 годишния Михаилъ Челибиевъ се е самоубилъ съ кама въ гр. Сливенъ, слѣлъ като милосивитѣ попове сж го испѣдили отъ митрополията и лишили отъ прѣхрана. Нека сега Христовитѣ намѣстници ни кажатъ, ако да бѣше и самъ Христосъ дошелъ при тѣхъ за помощъ, дали не щѣха и него да изгонатъ?

Пишатъ ни отъ с. Коиловци (Плевенско), че прѣди нѣколко дена селянитѣ отъ това село имали събрание, въ което обмислювали какво да праватъ съ своя благочестивъ попъ. Рѣшили да помолятъ Търн. Митрополията да отстрано настоящия попъ и имъ проводи другъ. Тази молба е била пратена съ особена делегация и дадена лично на секретаря на Митрополията. Следъ нѣколко дена отива и дѣдо попъ въ Търново. На 19 м. м. селянитѣ телеграфически питали какво е станало съ тѣхната молба, обаче, за голѣмо очудване отъ тамъ имъ се отговорило, че такава молба не е постѣпвала и питатъ кой е прѣдалъ молбата, кому и кога е подадена. Още сжция денъ селянитѣ сж дали разяснения и чакатъ резултата. Но, гарванъ гарвану око вадилъ, та и владиката да накаже попътъ?

Съобщаватъ ни изъ Орханйско, че Околийския Началникъ по поводъ на прѣдстоящитѣ избори развивалъ крайно партизанска дѣятелностъ и то по старъ маниеръ. Милостъта му свиквалъ въ канцеларията си кметоветѣ отъ селата Гурково, Лютаково, Лаковица и др. и настоятелно имъ искалъ декларации, че ще подѣржатъ правителството, тъй като—казвалъ той—«това било желанието на княза». Освѣнъ туй готвяли се бламирания на 7—8 кметоге, по всѣка вѣроятностъ, защото не сж благонадеждни. Ний не знаемъ дали това се върши съ знанието и одобреніето на министритѣ, обаче фактътъ е явенъ и той твърдѣ добръ говори, до колко ще бѣде гарантирана свободата на изборитѣ въ орханйско.

Въ с. Вълчи Трънъ (Плевенско) е основана училищна аптечка съ срѣдства на общинското управление. За сега управлението на тая аптечка се намира въ рѣцѣтѣ на учи-

телитѣ и подъ контрола на участковий фелдшеръ. Резултатитѣ сж най-настърдчителни.

Знаменития финансистъ и държавенъ мжжъ П. Каравеловъ, когато бѣ запитанъ на онзи деншното събрание, съответствуватъ ли нашитѣ данѣчни тегиби на българскитѣ данакоплатни способности, отговори много просто, че той нищо не знае по това. Ето единъ финансистъ, който бѣше проглушилъ свѣтътъ съ своя финансовъ гени и че само той щѣлъ да управи финанситѣ, да се признава за невѣжъ въ най-жизнения въпросъ за днешното наше економическо и финансово положение. И следъ това идете и кажете пакъ, че бай Петко нѣма да управи българскитѣ финансии!

Настоятелството на Туристическото Дружество въ градътъ ни, ни помоли да извѣстимъ, че дружественото събрание ще бѣде въ Недѣля, 3 Февруарий, послѣ обѣдъ въ 2 ч., вмѣсто прѣдъ обѣдъ, както е прѣдизвѣстено въ поканата.

Пишатъ ни отъ Т. Тръстеникъ, че на 28 Януарий тамъ е стигналъ Г-на Министра Радевъ посрѣщнатъ отъ Ат. Блажовъ, бившъ народенъ прѣдставителъ и защитникъ на заема и монополитѣ.

М-ръ Радевъ се е отбилъ въ една кръчма и тамъ е захваналъ да казва на събравшитѣ се селяни какви хора да избиратъ за нар. прѣдставители. Следъ него и Ат. Блажовъ е взелъ думата, но селянитѣ сж възнегудували и сж му казали, че тѣ не могатъ да иматъ пакъ на него довѣрие понеже той е злоупотребилъ съ тѣхното довѣрие като е подѣржалъ заема и монопола въ расгуреното Народно Събрание. М-ръ Радевъ е започналъ да защитава своя подѣржателъ—депутатъ, но не е успѣлъ нищо да направи. На другия денъ г-нъ Радевъ си заминава и кмета на селото арестува Димитръ Ивановъ за гдѣто публично прѣдъ министра искалъ недовѣрие къмъ Ат. Блажовъ, по пѣтя го е билъ и го зацѣпвалъ, че ще му състави актъ, подъ прѣдлогъ, че билъ псувалъ министра Радевъ и Княза. Какво ще се каже всичко това дали е Стамбулово управление или ново прогресивно управление?

Отъ нѣколко дена насамъ е пристигналъ въ градътъ ни струния оркестръ на г-нъ Диаманди. Той ще дава своитѣ всѣкидневни концерти въ бирарията «Св. Гоорги», подъ Общ. Управление, отъ 3 до 7 ч. послѣ обѣдъ и отъ 8—12 вечеръта. Нѣка Плевенскитѣ граждани посетатъ концертитѣ и се насладатъ отъ хубавата музика.

Както се научаваме тѣзи дни щѣлъ да посети градътъ ни Г-нъ Д. Петковъ, шефътъ на Стамбулиститѣ.

Срѣщаме въ в. «Бдители» брой 11 едно антрефиле, въ което се напада Г-нъ Т. В. Димировъ у-ль въ с. Вълчи Трънъ и му се приписватъ всеразлични лоши качества. Ний до колкото знаемъ поменатия учителъ е единъ примѣренъ учителъ, ползува се отъ общото уважение въ селото и съ своята дѣятелностъ, вечернитѣ училища, е прѣнесалъ не малко полза на своитѣ съселяни.

Както се научаваме Г-нъ Димировъ ще даде възможностъ на своитѣ клеветници чрѣзъ сждѣтъ да докажатъ своитѣ твърдения. Ние знаемъ, че Г-нъ Димировъ е трѣнъ въ очитѣ на дѣдо попа, но какво да се прави, когато дѣдо попъ самичакъ си разбърква работитѣ.

Още една нова партия! Извѣстния търновски патриотъ Д-ръ Кириловъ, защитника на короната, е захваналъ издаванието на единъ новъ вѣстникъ «Патриотъ», органъ на новата патриотическа партия, която има за цѣлъ да защитява короната. Защо ли сж толкова защитници на короната, когато народа плуе въ невежество и мрѣ отъ глатъ? Дали народното нещастие има свѣрска съ защитаване на короната? Има думата български народъ.

КНИЖНИНА.

Получи се въ редакцията ни:

- 1) Сп. «Учитель» — год. IX—Януарий—кн. I.
- 2) Сп. «Звѣздица» — год. XI—Февруарий—кн. II.

Издания на Г. Бакаловъ—Варна

- а) *Еристъ Прешангъ* — Юбилей, пиеса въ едно дѣйствието изъ занаятчиския животъ цѣна 20 ст.
- в) *Паванъ Чукътъ*. Второ издание цѣна 30 ст.

Плевенъ, Печатница на Т. Хр. Бърдаровъ

с) *Максъ Шипелъ* — Работнишкитѣ синдикати, цѣна 55 ст.

д) *Полъ Лафаръ* — Машината като факторъ на прогреса, цѣна 20 ст.

е) *Людвикъ Крживицки* капитализация на земледѣлческата промишленостъ цѣна 150

Прод лжава се подписката

за

„П Р А В О Д Ѣ Л О“

Година пета (1902)

Списанието „Право Дѣло“ ще излиза и за напрѣдъ въ началото на всѣкой мѣсець, освѣнъ прѣзъ м. м. юлий и августъ, при сжщата програма и обемъ.

Абонаментътъ бива годишенъ и прѣдплатенъ.

За България 6 лв.—за странство 8 лв.

Абонираніето става направо въ редакцията—Габрово, по чрѣзъ нашитѣ агенти и настоятели.

Открива се подписка за илюстрираното дѣтско списание

„Т Р У Д О Л Ю Б И Е“

Година II (1902).

Най-евтиното списание за дѣца е «Трудолюбие». То излиза всѣки мѣсець, освѣнъ мѣсецитѣ: юлий и августъ и струва само 150 лева — прѣдплатени.

Освѣнъ списанието, абонатитѣ ще получатъ двѣ прѣмии: една съ III кн. и др. съ послѣдната, три картини за рисуване, за които ще се даватъ награди до 28 год. течения и подараци за сполучливи рѣшения на задачитѣ въ списанието.

Абонираніето става направо чрѣзъ редакцията или чрѣзъ телеграфо-пощенскитѣ станции въ Княжеството.

Всичко, що се отнася до сп. «Трудолюбие», се изпраща до **М. Георгиевъ**, учителъ въ гр. Луковитѣ.

Отъ редакцията.

Обявления отъ Сжд. Пристава.

№ 723

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующитѣ недвижими имоти, находящи се въ Писаровското Землище, а именно:

- 1) Нива «Махмудово Бранище» 14 декара оцѣнена 84 лева; 2) Нива «Крайцето», 3 дек., оцѣнена 18 лева; 3) Ливада «Кривитѣ млади» 4 дек. оцѣнена 24 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Тодоръ Нелковъ отъ с. Писарово, не сж заложени, продаватъ се по вѣзисканіето на Герго Нелковъ отъ с. Село за 350 л. лихвитѣ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 928 на Донѣл. Плев. Мировий Сждия.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разгледжанието книгата и наддаванието може да става всѣки присѣтственъ денъ въ канцеларията ми гр. Плевенъ, 25 Януарий 1902 год.

Дѣло № 403/897 год.

Сждебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ

№ 1162

Извѣстявамъ, че отъ 21 Февруарий до 26 Мартъ 1902 год. по 5 часа послѣ обѣдъ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующитѣ недвижими имоти находящи се въ Биволарското землище, а именно:

Имота на Илия Ивановъ

- 1) Кжца въ с. Биволаре съ дворъ 3 дек. охѣн. за 20 лева; 2) Нива «Ганитъ долъ» отъ 71 дек. за 14 л. 20 ст.; 3) Орница «Гложака» 8 дек. за 16 л.; 4) Нива «Тръстенъ пѣтъ» 51 дек. за 10 л. 20 ст.; 5) Нива «Тръстенъ пѣтъ» 103 дек. за 20 л. 60 ст.; 6) Орница «Пчелина» 71 дек. за 14 л. 20 ст.; 7) Нива «Магарито» 7 дек. за 14 л.; 8) Нива «Чепинско селище» 6 дек. за 12 л.; 9) Ливада «Чепинско селище» 2 декъ за 4 лева; 10) Ливада «Умното» 1 дек. за 2 л.; 11) Лозе «Агенъ връхъ» 2 дек. за 4 лева.

Имота на Велико Ганчовъ

- 12) Орница «Тръст. бара» 82 дек. за 16 л. 40 ст. 13) Орница » 6 дек. за 12 л. 14) Нива задъ «Орловецъ» 43 дек. за 8 лева 60 ст.; 15) Нива «Магарето» 4 дек. за 8 лева; 16) Орница «при каека» 32 дек. за 6 л. 40 ст. 17) Ливада «Чепинско» 3 дек. за 6 л. 18) Ливада до «Дрмания 2 дек. за 4 л. 19) Лозе «Агенъ връхъ» 11 дек. за 2 л. 20 ст.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Илия Ивановъ и Велико Ганчовъ отъ с. Биволари, не сж заложени, продаватъ се по вѣзисканіето на синдик. на Плев. Друж. «Нива» за 440 л. по дѣло № 690/98 и др. гр. Плевенъ, 29/1 1902 год.

П Сждебенъ Приставъ: П. Георгиевъ

Отговорникъ: Т. С. Кузмановъ.